

Η ΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΔΑΒΩΝ Κ. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ

Τήν Κυριακὴν, 7^η / 20^η Μαΐου 2018, Κυριακὴν τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἡμέραν μνήμης τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Σταυροῦ, ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἡ χειροτονία εἰς Ἀρχιερέα τοῦ ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων Κ. Ἀριστοβούλου.

Ἡ χειροτονία αὕτη ἐτελέσθη ὑπὸ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τῇ συλλειτουργίᾳ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τοῦ θρόνου, Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου καὶ τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, Λύδδης κ. Δημητρίου, Καττάρων κ. Μακαρίου, Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφитῶν Πατέρων καὶ Πρεσβυτέρων τοῦ ποιμνίου καὶ παρεπιδημούντων ἱερέων ἄλλων ἐκκλησιῶν, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τῶν διακόνων π. Ἀναστασίου καὶ π. Σωφρονίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ καθηγητοῦ τοῦ ἐψηφισμένου κ. Δημητρίου Μπαλαγιώργου, τῇ συμμετοχῇ τῆς ἡγουμένης καὶ μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου Κολινδρουῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς μητρὸς, ἀδελφῆς καὶ ἄλλων συγγενῶν καὶ γνωστῶν τοῦ ἐψηφισμένου ἐξ Ἑλλάδος καὶ μελῶν τοῦ Ἀραβοφώνου καὶ Ρωσσοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἀγιοταφитῶν Πατέρων, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν.

Κύρια σημεῖα τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας ἦσαν: ἡ ἐν τῷ Ὁρθρῷ ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ ἐψηφισμένου τῶν Ὁμολογιῶν πίστεως καὶ τῶν Λιβέλλων κατὰ τῶν αἱρέσεων. Ἀμέσως μετὰ ἤρξατο ἡ θεία Λειτουργία καὶ ἐνταῦθα πρό τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τὸν ἐψηφισμένον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων Ἀριστόβουλον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἐλληνιστί, ὡς ἔπεται:

“Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Μαδάβων

κ. Ἀριστόβουλε,

Τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ταύτην εὐλογοῦμεθα ὑπὸ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν νά ἐπιτελῶμεν τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεὸς εἰργάσατο τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ τόπος οὗτος εἶναι ὁ φρικτός Γολγοθᾶς καὶ ὁ κενός Τάφος τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ καρδία ὅλων τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔταξεν ὁ Θεὸς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ Ἀγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος νά φυλάσῃ καὶ διακονῇ.

Εἰς τό τελούμενον τὴν ὥραν ταύτην ὑπερφυές Μυστήριον τῆς ἀναιμάκτου θυσίας τελεῖται Μυστήριον ἕτερον, τό Μυστήριον δηλονότι τῆς εἰς Ἀρχιερέα καθιερώσεώς σου, μετὰ τὴν ἐκλογὴν σου ὡς Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς

Μαδάβων, ψήφοις κανονικαῖς καί ὁμοφώνοις τῆς περὶ Ἡμᾶς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου.

Εἰς τὴν διακονίαν ταύτην σέ καλεῖ ἡ Ἐκκλησία, θεωροῦσα τὴν ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας προσέλευσίν σου ἐκ τῆς γενετείας σου εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, τὴν φοίτησίν σου εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τοῦ Πατριαρχείου, εἰς τὴν μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν σου ἔνταξίν σου εἰς τὴν Ἀγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα ὡς καὶ τὴν μετὰ ζήλου ὑπηρεσίαν σου εἰς διαφόρους διακονίας. Πρώτη τούτων ἡ ἐπὶ 28 συναπτά ἔτη στιβαρά Διεύθυνσις τοῦ ἀναλογίου τοῦ πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐν ἀκριβεῖα Τυπικοῦ καί Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἀκολουθῶν τὴν προτροπὴν τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου «ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ» (Ἐφ. 5, 19) καὶ διακρινόμενος μάλιστα εἰς αὐτὴν λαμβάνων τὸ Πτυχίον τοῦ Ῥδείου Ἀθηνῶν. Ταυτοχρόνως δέ ἐλάμβανε χώραν καὶ ἡ φοίτησίς σου ὡς Μεταπτυχιακοῦ φοιτητοῦ εἰς τὸ ἐν Σαμπεζύ τῆς Γενεύης Διορθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν ᾧ καὶ ἐξεπόνησες διατριβὴν εἰς τὸ θεολογικόν ἔργον τοῦ ἀοιδίμου Προκατόχου Ἡμῶν, Ἀγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Περὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐνδιατρίβων, δέν παρέλειψες νὰ ὑπηρετῇς τὸ Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον ποίμνιον ἡμῶν, εἴτε ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῆς Μπετζάλλας, εἴτε ὡς διδάσκαλος Βυζαντινῆς Μουσικῆς εἰς εἰδικούς καὶ ἐντατικούς κύκλους μαθημάτων. Ἐπεμελήθης ἐπίσης τοῦ Ρωσοφώνου ποιμνίου ἡμῶν, ἐπισκεπτόμενος φυλακισμένους, κινούμενος διὰ τὴν τέλεσιν τῆς θείας Λειτουργίας εἰς ἐνορίας πόλεων ἀπὸ Βορρᾶ ἕως Νότον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἰδρύων τῇ Ἡμετέρᾳ καθοδηγήσει καὶ συμπαραστάσει εὐκτήριοι οἶκον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, τῶν Μακκαβαίων καὶ τοῦ Ἀγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν πόλιν Μπέρ Σέβα τῆς Νέγκεβ, ἀκολουθῶν τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγοντος: «στρατευόμενος ἐν αὐτοῖς τὴν καλὴν στρατείαν καὶ ἔχων πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν» (Α΄ Τιμ. 1, 19).

Τὸ ποιμαντικόν ἔργον τοῦτο σέ καλεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ σήμερον νὰ ἐπιτελῇς ἐν «πραότητι, ταπεινώσει καὶ ἐπιεικείᾳ Χριστοῦ» εἰς τὸ ἱστορικόν καὶ παγκοσμίως γνωστὸν προσκύνημα τῆς Μαδηβᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ὁ ἀνεκτιμήτου ἐπιστημονικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀξίας Βυζαντινὸς ψηφιδωτὸς χάρτης τῆς Ἀγίας Γῆς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέπτυξεν ἔργον προσκυνηματικόν, ἐκκλησιαστικόν καὶ ἐκπαιδευτικόν, ἄνευ προηγουμένου θαυμαστόν καὶ ἀντέχον εἰς τὴν δύναμιν τοῦ χρόνου, ὁ ἀντιπρόσωπος ἡμῶν Ἡγούμενος Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ Γεραρά Ἀγιοταφικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς καὶ θεωρεῖ ὡς ἀναμφισβήτητον καὶ δεδομένην τὴν διάθεσιν τῆς πολυτίμου πείρας αὐτοῦ εἰς συνεργίαν καὶ βοήθειαν τῆς ὑμετέρας θεοφιλίας.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦτο καλεῖσαι νὰ διδάξης τὰ δόγματα καὶ τῆς παράδοσιν τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ νὰ καλλιεργήσῃς τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν, ἀκολουθῶν τὸν Προφητάνакта Δαβὶδ λέγοντα «ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω», διοργανῶν Μουσικά καὶ Ποιμαντικά Συνέδρια, ἀναδεικνύοντα τὸ ἀνέκαθεν ἐπιτελούμενον ἔργον συνδιαλλαγῆς εἰρήνης, πολιτιστικῆς καὶ ἄλλης προσφορᾶς τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ τῶν τριῶν Παλαιστίνων ἄχρι καὶ Κατάρ. Τῆς διακονίας ταύτης τῆς Γεραρᾶς ἡμῶν Ἀδελφότητος ἡ ὑμετέρα θεοφιλία ἀνεδείχθη ἀντάξιος ἀπόστολος καὶ ταύτην καλεῖται σήμερον νὰ συνεχίσῃ νὰ

ὕπηρετῇ καί διακονῇ ὡς Ἀγιοταφίτης Ἐπίσκοπος.

Εὐχαριστῶν, οὖν, τόν θεόν διά τήν δωρεάν αὐτήν καί πεποιθώς εἰς τό ἔλεος Αὐτοῦ, πρόσελθε εἰς τό Ἅγιον καί πρωτογενές τοῦτο θυσιαστήριον, τό θεμελιωθέν ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καί ἀνηγέρθη ὁ πανίερος Ναός τῆς Ἀναστάσεως καί ζήτησον ἐπὶ τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Σταυροῦ, θερμῶς καί διακαῶς τήν Χάριν τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ἵνα σε ἀναδείξῃ σκεῦος ἐκλογῆς πρός σωτηρίαν ψυχῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν, Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου. Ἀμήν”.

Ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον καί τούς Ἁγίους Πατέρας ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Τίμια μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

«Παράδοξα σήμερον εἶδον τά ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυΐδ,

ὅτε τὸ Πνεῦμα κατῆλθε τὸ ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις»...

Ὑπάρχει μεγαλύτερη τιμὴ ἀπὸ αὐτῆς; Τό Ἅγιο Πνεῦμα πλημμύρισε τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί τούς ἀλλοίωσε. Γεννήθηκε ἡ Ἐκκλησία καί ἡ γῆ ἔγινε Παράδεισος. Ὁ ἀπατεῶνας ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου, «ἐξεβλήθη ἔξω» καί ὁ πρώην δεδουλωμένος ἄνθρωπος ἐλευθερώθηκε καί ἔγινε υἱός Θεοῦ κατὰ χάριν. Ποιός βασιλιάς ἔδωσε ποτέ τέτοια τιμὴ στοὺς ὑπηκόους του; Πόσο εὐκόλα γίναμε κληρονόμοι τῆς αἰωνίου Βασιλείας; Ποιά κοσμικὴ δύναμη μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.»

Αὐτό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνδυνάμωσε τόν Πρωτομάρτυρα Ἅγιο Στέφανο καί τοῦ ἔδωσε σοφία, γιὰ νὰ ἀποστομώσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τά φλύαρα καί βέβηλα στόματα τῶν ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτό τό Ἅγιο Πνεῦμα μέσα σέ μία στιγμή μετέστρεψε τόν διώκτη Σαῦλο καί ἔδωσε στήν Ἐκκλησία τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τόν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν καί μέγα Παῦλο. Αὐτό τό Ἅγιο Πνεῦμα καθοδήγησε τόν Ἅγιο Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Σωφρόνιο, νὰ παραμείνῃ μόνος του, ὡς στύλος ἀκλόνητος ἐναντία στὰ ἐπιπαφλάζοντα κύματα τῆς αἱρέσεως καί νὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα στή νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τοῦ Μονοθελητισμοῦ.

Ἀναλογιζόμενος τό ὑπέρμετρο μέγεθος τῆς τιμῆς καί τῆς δόξας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀδυνατῶ νὰ ἐρμηνεύσω μέ ποιὰ κριτήρια τό Ἅγιο Πνεῦμα φώτισε τὴν ὑμετέρα Σεπτὴ Μακαριότητα καί τὴν Ἀγία καί Ἱερὰ Σύνοδο, γιὰ νὰ διαλέξῃ ἐμένα τόν ἀνάξιο γιὰ τὴν ὑψηλὴ διακονία αὐτή.

Δυσκολεύομαι ακόμη και σήμερα νά κατανοήσω τούς λόγους τῆς ἐκλογῆς μου. Μόνο ἡ θεία Οἰκονομία θά μπορούσε νά ἀνατρέψει τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ μου, διότι μέ βάση τίς παροῦσες συνθῆκες μοῦ εἶχε μείνει ἡ ἐντύπωση ὅτι θά ἄφηνά τὴν τελευταία μου πνοή ὡς Πρωτοψάλτης στό ἀναλόγιο τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἦδη εἶχα ξεκινήσει τὴν προετοιμασία τῶν μαθητῶν μου γιὰ τὰ ψαλτικά μέλη τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τοῦ ἐρχομένου ἔτους. Ὅμως «Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει».

Καὶ τώρα διερρωτῶμαι, πῶς θά σταθῶ ὡς ἐπίσκοπος «εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ», ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος δέν μπορῶ νά ἐφαρμόσω στὸν ἑαυτό μου τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου πού λέγει: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ», (Μτ. 11, 29). Πῶς θά ἔλθῃ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ ἐμένα τόν ὀξύθυμο, τόν ἀμελή καὶ ράθυμο γνωρίζοντας ὅτι: «Ὁ θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν;», (Καθ. Ἐπιστ. Ἰακ. 6).6).

Αὐτό πού μέ παρηγορεῖ εἶναι ἡ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου πού λέγει ὅτι: «Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἐστίν», (1 Πέτρ. 5, 5 & Ἰακ. 4, 6).

Παρ' ὅλους τούς δισταγμούς μου, λαμβάνω πολὺ σοβαρά τίς νουθεσίες, τίς ὁποῖες μοῦ δώσατε Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα καὶ κλίνω τόν αὐχένα ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας κάνοντας ὑπακοή στίς πνευματικές Σας ἐντολές.

Μεγάλο εἶναι τό βάρος τῆς εὐθύνης καὶ οἱ ὧμοί μου ἀδύνατοι, ὅταν ἐνθυμοῦμαι ὅτι: «Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδῃ, μὴ ὀργίλον, ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὁσίον, ἐγκρατῆ», (Τίτ. 1, 7-9).

Ἐνθαρρύνομαι παρὰ ταῦτα νά ὑπερβῶ τούς δισταγμούς μου, ἔχοντας ὡς ζωντανό παράδειγμα ὑπομονῆς καὶ καρτερίας τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ Ἑσᾶς Μακαριώτατε, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς Πατριαρχίας Σας δέχεσθε διαρκῶς καταγιγισμό πυρῶν ἀπὸ ἀντεκκλησιαστικά κέντρα.

Δυστυχῶς ζοῦμε στὴν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία, ὅπως προεῖπε ὁ Κύριος: «Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι», (Μτ. 24, 5), καὶ ὅπως προεφήτευσε ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος, «Εἰσελεύσονται λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20, 28-30).

Ὦντως ἡ Ἐκκλησία ἀνά τὴν ὑφήλιον ταλανίζεται, ἥδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀπὸ τὴν ἐπάρατο αἵρεση τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ, ἡ ὁποία καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Πανορθόδοξῃ Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τό 1872 καὶ ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2016.

Δυστυχῶς τὰ ἴδια ἀντεκκλησιαστικά κέντρα ἔχουν βάλεϊ στό στόχαστρο καὶ ὠρύνονται ὡς λέοντες μαινόμενοι ἐναντίον τῆς μαρτυρικῆς μας Ἀγιοταφτικῆς Ἀδελφότητος καὶ ζητοῦν νά εὗρουν πρόσφορο ἔδαφος στὴν Ἁγία Γῆ, γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῶν δολίων σχεδίων τους. Πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ

ὕμεῖς εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλ. 3, 28).

Μέσα σέ ὅλο αὐτό τό κοσμικό πλαίσιο ἀναπέμπω εὐχαριστήρια Δοξολογία στόν Θεό, ὁ ὁποῖος μέ συνέδεσε μέ δεσμούς ἄρρηκτης ἀδελφικῆς ἀγάπης μέ τόν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρο, μέ τόν ὁποῖο καθίσαμε στό ἴδιο θρανίο στήν Πατριαρχική Σχολή, γίναμε μοναχοί μαζί τήν ἴδια ἡμέρα, χειροτονηθήκαμε διάκονοι μαζί, πρῶτα ἐκεῖνος καί κατόπιν ἐγώ, μέ διαφορά μιᾶς ἡμέρας καί τώρα πάλι ἀξιωθήκαμε νά λάβουμε τήν χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης μαζί, μέ διαφορά μόλις μιᾶς ἡμέρας.

Ἡ μεγάλη καί ἀνόθευτη ἀγάπη, ἡ ὁποία μας ἐνώνει 30 χρόνια, εἶναι ἡ ἀπάντηση στά φρυάγματα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι θέλουν νά σπεύρουν ζιζάνια ἀνάμεσά μας. Σέ αὐτούς ἐμεῖς δίνουμε τήν ἀπάντηση, ὅτι ὅσο καί ἂν μᾶς πολεμοῦν, ἐμεῖς μέ τήν δύναμη τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ καί μέ τή χάρη τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, θά διατηρήσουμε ἐνωμένο τό Ἑλληνορθόδοξο Ρωμαίικο Πατριαρχεῖο μας κάτω ἀπό τήν σκέπη Σας Μακαριώτατε καί, ὅπως βροντοφώναζε συνεχῶς ὁ μακαριστός καί Ἅγιος κατ' ἐμέ Ἐπίσκοπος Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης, θά ἀγωνιστοῦμε γιά μία ἐλευθέρα καί ζώσα Ἐκκλησία.

Καί τώρα, ἀπό αὐτή τή θέση, ἐνώπιόν σας, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, καί ἐνώπιον τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου καί τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, δίνω τήν ταπεινή μου ὑπόσχεση ὅτι, θά καταναλώσω ἐμαυτόν καί πάλι γιά χάρη τῆς Ἐλευθέρας καί ζώσης Ἐκκλησίας. Γνωρίζω καλῶς ὅτι μᾶς ἀναμένουν θλίψεις καί στενοχωρίες, ἀλλά ζητώντας τή δύναμη τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, τόν ὁποῖο σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως τιμᾷ, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ θαύματος τῆς ἐμφανίσεώς του στόν οὐρανό τῆς Ἀγίας Πόλεως καί ἔχοντας τήν ἐλπίδα μας στόν Ἀναστάντα καί Ἀναληφθέντα Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, θά μπορέσουμε νά ὑπομείνουμε ἕως τέλους κάθε πειρασμό.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἀπό τῆς θέσεως ταύτης, ὀφείλω νά Σᾶς ἐκφράσω τήν ἐκ βάθους καρδίας εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν ἀγάπη, μέ τήν ὁποία μέ περιεβάλατε ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐντάξεώς μου στήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα. Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν τά πρῶτα χρόνια ἡ γειτονία τῶν κελλιῶν μας, μοῦ ἔδωσε πολλές φορές τήν εὐκαιρία νά καθίσω καί νά συνομιλήσω μαζί Σας ἐπὶ διαφόρων θεολογικῶν θεμάτων, εἴτε στό κελλί τοῦ μακαριστοῦ π. Φωτίου, εἴτε στό κελλί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Κωνσταντίνης Ἀριστάρχου, εἴτε στό δικό Σας κελλί. Θυμᾶμαι μία φράση, τήν ὁποία χρησιμοποιούσατε πολύ τακτικά: «Νά ἐργάζεσαι στό διακόνημά σου, σάν νά πρόκειται νά τό κρατήσεις ισόβια, ἀλλά ταυτόχρονα, νά εἶσαι πάντοτε ἕτοιμος καί μόλις σοῦ ζητηθεῖ ἀπό τό Πατριαρχεῖο, ἀμέσως νά παραδώσεις τά κλειδιά.» Θαύμασα τό μέγεθος τῆς αὐταπάρνησης, πού κρύβει αὐτή ἡ φράση.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν μαθητὴς τελειόφοιτος ἀκόμα στήν Πατριαρχικὴ Σχολή, εἶχατε ἔλθει νά μᾶς λειτουργήσετε στή γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί κατὰ τή διάρκεια τῶν κερασμάτων μοῦ εὐχηθήκατε: «καί τοῦ χρόνου νά σέ ἔχουμε στά Ἱεροσόλυμα», ἐνῶ γνωρίζατε πολύ καλά, ὅτι ἐγώ εἶχα ἤδη ἐκδώσει τό εἰσιτήριο τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπό τήν Ἀγία Γῆ, μετὰ τό πέρας τῶν Πανελληνίων Ἐξετάσεων.

Ἐκείνη ἡ προφητικὴ σας φράση ἐκπληρώθηκε λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὅταν κατὰ τήν

έορτή του Αγίου Κωνσταντίνου, αντί να αναχωρήσω για τό αεροδρόμιο, ακύρωσα τό είσιτήριό μου καί δήλωσα τήν άμετακίνητη πλέον άπόφασή μου να παραμείνω στην Αγία Γῆ καί να ένταχθῶ στην Άδελφότητα.

Άπό τή στιγμή πού τό Άγιο Πνεῦμα Σᾶς εξέλεξε στό θρόνο του Αγίου Ίακώβου του Άδελφοθέου, δέν μέ ξεχάσατε καί μέ στείλατε άμέσως να όλοκληρώσω τίς θεολογικές μου σπουδές στό Πανεπιστήμιο τῶν Αθηνῶν.

Κατόπιν φροντίσατε να έγγραφῶ στό Ίνστιτούτο Μεταπτυχιακῶν σπουδῶν του Διορθοδόξου Κέντρου του Οίκουμενικού Πατριαρχείου έν Σαμπεζύ καί να μάθω τή Γαλλική γλῶσσα. Έκεῖ συνδέθηκα μέ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Έλβετίας κ. Τερεμία καί μέ τόν Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Λαμψάκου κ. Μακάριο, ό όποίος μάλιστα εἶχε παραστεῖ στην βάπτισή μου, όταν ἤμουν νήπιο στή Γερμανία. Έκεῖ εἶχα τήν ιδιαίτερη τιμή καί εὐλογία, να μέ αναλάβει προσωπικά ὑπό τήν επίβλεψή του ό Καθηγητής κ. Βλάσιος Φειδᾶς, ό όποίος μέ βοήθησε στην ἔρευνά μου σχετικά μέ τή ζωή καί τό ἔργο του Πατριάρχου Ίεροσολύμων αγίου Σωφρονίου.

Μέ διορίσατε βοηθό Βιβλιοθηκάριο καί ἔτσι γνώρισα άπό κοντά τά χειρόγραφα, αὐτόν τόν άνεκτίμητο θησαυρό του Πατριαρχείου μας.

Ἡ διακονία μου στην Κεντρική Βιβλιοθήκη μέ ἔφερε κοντά στον Καθηγητή Βυζαντινῆς Μουσικολογίας κ. Δημήτριο Μπαλαγιῶργο, μέ τόν όποιο δημιουργήθηκε μία πολύ καρποφόρα συνεργασία πρὸς ὄφελος του Πατριαρχείου Ίεροσολύμων.

Μοῦ έμπιστευθήκατε τή διαποίμανση τῶν Ρωσσοφῶνων ένοριῶν καί μέ τή δική σας καθοδήγηση ξεκίνησα άπό τό 2008 τήν ανασύσταση τῶν ένοριῶν του νοτίου Ίσραήλ μέ ἔδρα τήν Μπέρ Σέβα. Αὐτό τό διακόνημα μοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία, να κάνω πρακτική ἐξάσκηση στή Ρωσσική γλῶσσα καί να γνωρίσω άπό κοντά τά προβλήματα, τά όποια άπασχολοῦν τό Ρωσσόφωνο ποίμνιό μας. Ταυτόχρονα άσχολήθηκα μέ τήν ποιμαντική διακονία τῶν φυλακῶν, τήν όποία ξεκίνησε ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος κάτω άπό αντίξοες συνθήκες καί ἐκεῖ ἐκτίμησα τήν άξία του δώρου τῆς έλευθερίας, τήν όποία βεβαίως στεροῦνται ποικιλοτρόπως, ὅσοι εἶχαν τήν άτυχία να βρεθοῦν ἐκτός νόμου.

Πρό τριετίας μέ άποστείλατε στή Ναζαρέτ για τή διδασκαλία τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης στό ποίμνιό μας καί βίωσα ἐκ του συνέγγυς τήν Άβραμιαία φιλοξενία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, ό όποίος μέ στήριξε μέ κάθε τρόπο για τήν έπιτυχία αὐτοῦ του ἐγχειρήματος, τό όποιο θά συνεχίσει μέ τήν καθοδήγησή μου ό ἐκλεκτός μου μαθητής καί συνεργάτης Αρχιμανδρίτης Λεόντιος. Ἡ άπόφασή Σας, Μακαριώτατε, να μέ διορίσετε Πατριαρχικό Έπίτροπο στή Μαδηβᾶ τῆς Ίορδανίας θά μέ βοηθήσει να μάθω πληρέστερα τήν Άραβική γλῶσσα.

Εὐχαριστῶ τόν πνευματικό μου πατέρα, Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντίνης κ. Άρίσταρχο, ό όποίος άπό τήν ἡμέρα τῆς άφίξεώς μου στην Αγία Γῆ καί μέχρι σήμερα, δέν μέ ἄφησε ποτέ μόνο μου, αλλά πάντοτε μέ συμπαραστάθηκε, μέ ἄκουσε, μέ συμβούλευσε, μέ ἐπετίμησε πατρικά καί μέ ὑπέμεινε. Τόν παρακαλῶ άπό αὐτή τή θέση να συνεχίσει να μέ νουθετεῖ καί να μέ στηρίζει πνευματικά στην νέα μου διακονία.

Εὐχαριστῶ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιο, ό όποίος, άπό τή στιγμή, κατά τήν όποία ανέλαβε τήν εὐθύνη τῆς Οίκονομικῆς Έπιτροπῆς, μέ έμπιστεύθηκε άπόλυτα καί μέ μεγάλη προθυμία κάλυψε τά ἔξοδα τῶν μετακινήσεών

μου, όπως επίσης φρόντισε να καταβάλει μηνιαίως το ενοίκιον του εὐκτηρίου οἴκου του Πατριάρχου Ἀβραάμ στή Μπέρ Σέβα.

Εὐχαριστῶ ἰδιαίτερος γιά τήν ἀγάπη καί τήν στήριξη πού μοῦ παρεῖχαν οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοποι Καττάρων κ. Μακάριος καί Ἱεραπόλεως κ. Ἰσίδωρος, οἱ γέροντες ἡγούμενοι Ἀγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου π. Χρυσόστομος καί Ἀγίου Σάββα π. Εὐδόκιμος καί ὁ Ἀρχιμ. Λεόντιος, οἱ ὁποῖοι ποτέ δέν μοῦ ἀρνήθηκαν τήν συνδρομή τους καί μέ στήριξαν ἡθικά καί ὑλικά.

Εὐχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη του τόν ὁμογάλακτο ἀδελφό μου π. Εἰρήναρχο, ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀποστόλων ἐν Καπερναούμ, μέ τόν ὁποῖο μαζί πήραμε τήν ἀπόφαση καί ξεκινήσαμε ἀπό τήν μακρυνή Φλώρινα γιά νά ἔλθουμε στήν Ἀγία Γῆ καί νά φοιτήσουμε στήν Πατριαρχική Σχολή καί κατόπιν μαζί ἀποφασίσαμε νά ἐνταχθοῦμε στήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα.

Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους μπῆκαν στόν κόπο νά ταξιδεύσουν ἀπό μακριά γιά νά συμμετάσχουν στήν προσωπική μου χαρά, ἀνάμεσά τους τήν ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου Κολινδροῦ γερόντισσα Εἰρήνη, ἡ ὁποία, παρά τὰ προβλήματα ὑγείας πού τήν ταλαιπωροῦν, ἤλθε νά συμμετάσχει στήν πνευματική μου χαρά.

Ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τόν Καθηγητὴ Βυζαντινῆς Μουσικολογίας κ. Δημήτριο Μπαλαγιώργο, τόν Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιο Γλάρο καί τόν ἀγαπητό συνάδελφο Καθηγητὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί ὑποψήφιο διδάκτορα κ. Στέφανο Τσάρα, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔκαναν τήν μεγάλη τιμὴ νά ψάλλουν στήν χειροτονία μου.

Ὅσους πατέρες καί ἀδελφούς ἐλύπησα στό παρελθόν εἴτε μέ λόγο, εἴτε μέ ἔργο, τούς βάζω ἐδαφιαία μετάνοια καί τούς ζητῶ νά μέ συγχωρήσουν.

Στό εὐλαβέστατο Ρωσσόφωνο ποίμνιο τοῦ νοτίου Ἰσραήλ, τό ὁποῖο ὑπηρετῶ ἀπό τό 2008, ὑπόσχομαι ὅτι δέν θά τό ἐγκαταλείψω. Θά συνεχίσω τίς προσπάθειές μου γιά τήν ἐξεύρεση γῆς καί τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ τρισυποστάτου Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Πατριάρχου Ἀβραάμ, τοῦ Ἀγίου Πατριάρχου Σωφρονίου καί τῶν Ἀγίων Μακκαβαίων.

Τέλος, εὐχαριστῶ τόν θεό, ὁ ὁποῖος μοῦ χάρισε τήν μητέρα μου, ἡ ὁποία μέ μεγάλωσε μέ αὐτοθυσία, μέ γαλούχησε στά νάματα τῆς πίστεως καί μέ δίδαξε μέ τό παράδειγμά της, ἀλλά καί τὰ κατὰ σάρκα ἀδέλφια μου, μέ τὰ ὁποῖα μᾶς συνδέει μεγάλη πνευματικὴ ἀγάπη.

Καί τώρα, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, κλίνω ταπεινά τόν αὐχένα καί Σᾶς παρακαλῶ νά δεηθῇτε στόν Πανάγαθο θεό νά καταπέμψει τό Πανάγιο Αὐτοῦ Πνεῦμα καί νά μέ σκεπάσει, νά μέ ἐνισχύσει, νά μέ καταστήσει Λειτουργό τῶν Μυστηρίων Του, γιά νά μπορῶ νά ἀγιάζω καί νά ἀγιάζομαι. Ἀμήν. Γένοιτο».

Ἦκολούθησαν οἱ ὕμνοι ἐν τῇ περιφορᾷ τρίς πέριξ τῆς Ἀγίας Τραπέζης, «Ἅγιοι Μάρτυρες», «Δόξα Σοι Χριστέ ὁ θεός» καί «Ἡσαΐα χόρευε...» καί ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀρχιερέων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ χειροτονουμένου καί ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, «Ἡ θεία Χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσα...» καί ἡ ἀναφώνησις τοῦ «ἄξιος» ἐν τῇ ἐνδύσει τῶν Ἀρχιερατικῶν ἐνδυμάτων ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων ἐν

τῷ Ἰερῷ Βήματι.

Πρό τῆς ἀπολύσεως τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τήν Ἀρχιερατικήν ράβδον εἰς τόν χειροτονηθέντα διά τῶν λόγων «λάβε τήν ράβδον ταύτην...». Ὁ χειροτονηθεὶς μετέδωσε τήν θείαν Κοινωνίαν εἰς τοὺς πιστοὺς καί μετὰ τήν λήξιν τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τό Καθολικόν, ἠκολούθησε ἡ Λιτανεία τῆς μνήμης τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Σταυροῦ. Μετὰ τήν Λιτανείαν τῆς μνήμης τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Σταυροῦ, πάντες εἰσῆλθον εἰς τό Καθολικόν. Ἐνταῦθα ὁ χειροτονηθεὶς διένειμε τό ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς οἱ ὅποιοι συνεχάρησαν αὐτόν καί ἠσπάσθησαν τήν χεῖρα αὐτοῦ. Ἠκολούθησεν ἡ ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος συνεχάρη καί πάλιν τόν χειροτονηθέντα καί ἠύχθη αὐτῷ καρποφόρον καί εὐδόκιμον διακονίαν, ὁ δέ χειροτονηθεὶς ἠύχαρίστησε διά τήν ἐκλογὴν καί χειροτονίαν καί ὑπεσχέθη νά ἐργασθῇ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας διὰ τήν πνευματικὴν προαγωγὴν καί προκοπὴν τοῦ ἐν Μαδηβᾶ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```